

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 12. listopada 2022.

[[Multimedia](#)]

Elementi razlučivanja. Želja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovim katehezama razmatramo elemente razlučivanja. Nakon molitve i poznavanja sebe samih, to jest moljenja i poznavanja samoga sebe, danas ću govoriti o još jednom tako reći neizostavnom „sastojku“: danas ću govoriti o *želji*. Naime, razlučivanje je oblik traženja, a tražimo uvijek ono što nam nedostaje, ali što na neki način poznajemo, za čim tragamo.

O kakvoj je vrsti poznavanja riječ? Duhovni učitelji to označavaju pojmom „želja“, koja je u svojoj osnovi čežnja za puninom koja nikada ne nalazi puno ispunjenje, a znak je prisutnosti Boga u nama. Ta želja nije trenutačan prohtjev, to ne. Talijanska riječ dolazi od vrlo lijepog latinskog izraza – ovo je zanimljivo – koji glasi *de-sidus*, doslovno „nedostatak zvijezde“, želja je nedostatak zvijezde, nedostatak putokaza koji nam kazuje pravac kojim nam je ići na svom životnom putu; ona doziva u pamet patnju, nedostatak i ujedno napetost da se dođe do dobra koje nam nedostaje. Želja je, dakle, kompas koji pomaže shvatiti gdje sam i kamo idem, štoviše, to je kompas koji pomaže shvatiti tapkam li u mjestu ili se krećem, osoba koja nikada ne želi je nepomična osoba, možda bolesna, malne mrtva. To je kompas [koji pokazuje] krećem li se ili stojim na mjestu. Ali kako je se može prepoznati?

Razmislimo, iskrena želja može duboko dotaći strune našeg bića, zato se ne gasi sred teškoća i neprilikâ. To je kao kad smo žedni: ako ne nađemo čime ćemo ugасiti žeđ, ne odustajemo zbog

toga, naprotiv, traženje sve više zaokuplja naše misli i naša djela, sve dok ne postanemo spremni podnijeti svaku žrtvu ne bismo li je utražili, gotovo da je čovjek time opsjednut. Prepreke i neuspjesi ne guše želju, ne, naprotiv, čine je još nekako življom u nama.

Za razliku od prohtjeva ili trenutne emocije, želja traje neko vrijeme, čak i dugo, i teži tome da bude konkretno ostvarena. Ako, primjerice, mlada osoba želi postati liječnik, morat će prionuti studiju i dobro zagrijati stolicu, što će joj oduzeti nekoliko godina života. Shodno tome morat će si postaviti *granice*, znati reći „ne“, prije svega drugim studijskim smjerovima, ali i mogućim rasonodama i svemu onom što odvraća pažnju, osobito u trenucima intenzivnijeg učenja. Međutim, želja da usmjeri svoj život u određenom pravcu i postigne taj cilj – postati liječnik je bio samo jedan primjer – omogućuje joj da prebrodi te teškoće. Želja te čini jakim, čini te hrabrim, pomaže ti ići uvijek naprijed jer želiš doći do toga: „Ja želim to“.

Doista, neka vrijednost postaje lijepa i lakše dostižna kada je *privlačna*. Kao što je netko rekao, „više od toga da jesi dobar, važno je imati želju da to postaneš“. Biti dobri je nešto privlačno, svi želimo biti dobri, ali imamo li volje postati dobri?

Upada u oči činjenica da Isus, prije nego učini čudo, često pita osobu što želi: „Želiš li ozdraviti?“. Katkad se to pitanje čini neumjesnim, ta vidi se da je bolestan! Na primjer, kada na kupalištu Bethzatha susretne uzetoga, koji je tamo bio mnogo godina i nikad nije uspio uhvatiti pravi trenutak da uđe u vodu, Isus ga pita: „Želiš li ozdraviti?“ (Iv 5, 6). Kako to? U stvarnosti, odgovor uzetoga otkriva niz čudnih otpora ozdravljenju, koji nisu svojstveni samo njemu. Isusovo pitanje bilo je poziv da sam sa sobom u srcu raščisti neke stvari kako bi prihvatio mogući skok u kvaliteti: da više ne misli na sebe samog i vlastiti život „uzetoga“, kojega drugi nose. No, čini se da muškarac na postelji nije tako u to uvjeren. *U dijalogu s Gospodinom učimo razumjeti što zapravo želimo od svojega života*. Uzeti je tipičan primjer onih osoba koje kažu: „Da, da, želim, želim“, ali zapravo ne želim, ne želim, ništa ne poduzimam. Htjeti nešto učiniti postaje kao neka iluzija i ne poduzima se ništa da se to učini. To su oni ljudi koji i bi i ne bi htjeli. To je ružno i taj je bolesnik tamo 38 godina, ali uvijek je samo kukao: „Ne, ma znaš Gospodine, kad se voda uzbiba – što je trenutak u kojem se događa čudo – znaš, dođe netko jači od mene, uđe i tako ja dođem prekasno“ i samo kuka i jadikuje. Ali, pazite, kukanje je otrov, otrov za dušu, otrov za život jer u tebi ne povećavaju želju da ideš naprijed. Čuvajte se kukanja. Kad se kuka u obitelji, kad kukaju bračni drugovi, kad se žale jedno na drugo, djeca na oca odnosno svećenici na biskupa ili biskupi na tolike druge stvari... Ne, ako ste vi ti koji kukate i jadikujete, pazite se, to je gotovo grijeh, jer ne dopušta želji da raste.

Često je upravo želja ta koja čini razliku između uspješnog, dosljednog i trajnog projekta te nebrojenih prohtjeva i mnoštva dobrih namjera od kojih je, kako se kaže, „popločan pakao“: „Da, ja bih htio ovo, ja bih htio ono...“ ali ništa ne činiš. Čini se da doba u kojem živimo potiče maksimalnu slobodu izbora, ali u isti mah *oslabljuje želju* – želiš stalno zadovoljiti sebe – koja je uglavnom svedena na prolazni prohtjev. Moramo paziti da ne oslabimo želju. Obasuti smo s bezbroj ponuda,

projekata, mogućnosti, koji prijete da nam odvrate pažnju i ne dopuste nam da mirno procijenimo što zapravo želimo. Toliko puta susrećemo ljude – pomislimo na mlade, na primjer – s mobitelom u ruci i traže, gledaju... „Ali zastaneš li da razmisliš?“ – „Ne.“ Uvijek ekstrovertiran, prema drugome. Želja ne može tako rasti, živiš taj trenutak, zasićen u tome trenutku i želja ne raste.

Mnogi pate jer ne znaju što žele od svojega života; vjerojatno nikad nisu stupili u doticaj sa svojom dubokom željom, nikada nisu znali: „Što želiš od svojega života?“ – „Ne znam“. Otud opasnost da se život provede između pokušaja i isprobavanja raznih načina i sredstava, a da se nikad nigdje ne stigne te se potrate dragocjene prilike. I tako se neke promjene, iako ih se teoretski želi, nikad ne provedu u djelo kad se za to ukaže prilika, nema snažne želje da se nešto nastavi.

Ako bi Gospodin danas uputio nama, bilo kome od nas, pitanje koje je postavio jerihonskom slijepcu: „Što hoćeš da ti učinim?“ (Mk 10, 51) – zamislimo da Gospodin svakoga od nas danas pita: „što hoćeš da ti učinim?“ – što bismo odgovorili? Možda bismo ga napokon zamolili da nam pomogne spoznati duboku želju za njim, koju je sâm Bog stavio u naše srce: „Gospodine da spoznam svoje želje, da budem žena, muškarac velikih želja“, možda će nam Gospodin podariti snagu da je konkretno ostvarimo. Neizmijerna je to milost, u temelju svih ostalih: dopustiti Gospodinu, kao u Evanđelju, da čini čuda za nas: „Daj nam, Gospodine, želju i neka ona sve više raste“.

Jer i On ima veliku želju u pogledu nas: učiniti nas dionicima svoje punine života. Hvala!

APEL

Ovih dana srce mi je stalno s ukrajinskim narodom, posebno sa stanovnicima mjestâ na koja su izvršena bombardiranja. Njihovu bol nosim u sebi i po zagovoru Presvete Bogorodice prikazujem ga u molitvi Gospodinu. On uvijek sluša vapaj siromaha koji ga zazivaju. Neka njegov Duh preobrazi srca onih koji imaju sudbinu rata u svojim rukama, kako bi prestao uragan nasilja i kako bi se ponovno izgradio miran suživot u pravdi

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Slavili smo jučer liturgijski spomen svetog Ivana XXIII., koji je uzorno i predano služio Kristu i Crkvi, brižno radeći na spasenju duša i za mir u svijetu. Neka vam svima njegova zaštita pomogne u nastojanju oko svakodnevne vjernosti Kristu i podupire vas u svakodnevnom trudu i naporu.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana